The President’s Cake – Mamlaket al-qasab (2025)

Regie: Hasan Hadi | 106 minuten | drama | Acteurs: Baneen Ahmad Nayyef, Waheed Thabet Khreibat, Sajad Mohamad Qasem, Muthanna Malaghi, Ahmad Qasem Saywan, Maytham Mreidi, Rahim AlHaj, Thaer Salem, Ali Khalaf, Fatima Abouharoon, Mahmoud Mazen Lazen, Aqeel Wadi, Mohammed Rheimeh, Rokia Alwadi, Ali Saddam Najem, Abdelkarim Jasim, Mohammad Qasem, Raed Harbi Abdeljalil

In Nederland vieren we jaarlijks de verjaardag van koning Willem-Alexander. De straten kleuren oranje, kleedjes met tweedehands prullaria komen massaal tevoorschijn en het bier vloeit rijkelijk. Een gezellig volksfeest dat zorgt voor verbroedering. Maar wat als je land gebukt gaat onder een dictatuur en je verplicht bent om je ‘president’ zijn verjaardag te vieren?

Het zijn de jaren 90 in Irak. President Saddam Hoessein deelt de lakens uit in het land en dat is overal merkbaar. Als zijn verjaardag aanstaande is, wordt er in de klas van de negenjarige Lamia geloot wie wat mee moet brengen naar school om een ode aan de president

te brengen. Waar haar klasgenootje en vriendje Saeed voor het fruit moet zorgen, staat Lamia de zwaarste taak te wachten: zij moet een taart bakken voor het grote feest. Met de constante dreiging van de oorlog, vele voedseltekorten en grote armoede is het een schier onmogelijke opdracht die bij het niet vervullen ervan grote consequenties heeft.

Lamia vertrekt samen met haar oma Bibi – met wie ze tevens samenleeft – en haar haan Hindi naar de stad om alle ingrediënten bij elkaar te zoeken. Dit is het startschot van een turbulent avontuur waar de ene chaotische situatie de andere in rap tempo opvolgt. Wat begint als een zoektocht naar eieren, suiker en bakmeel, mondt uit in een zoektocht naar ieders plek in een maatschappij waarin een dictator met harde hand regeert.

Debuterend regisseur Hasan Hadi heeft ‘The President’s Cake’ gebaseerd op gebeurtenissen uit zijn echte leven. Hij hoefde als kind ‘slechts’ bloemen mee te nemen voor de verjaardag van Saddam Hoessein, maar heeft van dichtbij meegemaakt hoe het er in die tijd aan toeging. In zijn eerste speelfilm weet hij het decor feilloos neer te zetten. Zo zien we hoe alle schoolkinderen iedere ochtend een propagandistisch lied zingen en hangen de straten vol met allerlei muurschilderingen en foto’s van de tiran.

De setting is dus zeer treffend, maar vooral het verhaal weet je meerdere malen bij de strot te grijpen. Hadi heeft het voor elkaar gekregen om genoeg luchtigheid door de film te verweven, bijvoorbeeld in de auto naar de stad waarbij Lamia en Bibi meeliften met een postbezorger en iemand die net zijn gezichtsvermogen is kwijtgeraakt. Dat maakt dat je niet non-stop met een naar gevoel in je buik het verhaal volgt, waardoor de ferme klappen die worden uitgedeeld je daadwerkelijk snoeihard raken. Met name in het slotstuk maakt ‘The President’s Cake’ impact.

Hierbij mag de loftrompet voor cast en crew eindeloos worden afgestoken. De cast bestaat uit enkel niet-professionele acteurs, die door hun laaggeletterdheid vaak niet eens het script konden lezen en dus amper voorbereidingen troffen voor de draaidagen. De manier waarop de regisseur is omgesprongen met die omstandigheden is prijzenswaardig. Hoewel elk personage overtuigend overkomt, is het hoofdrolspeelster Baneen Ahmed Nayyef die de film met verve draagt. Ze oogt intelligent, veerkrachtig en zelfredzaam, maar als haar

personage geconfronteerd wordt met wrede gebeurtenissen, weet ze ook de juiste dramatische snaar te raken.

In ‘The President’s Cake’ speelt het politieke klimaat uiteraard een betekenisvolle rol, maar in de kern gaat het om de mensen en al hun dagelijkse besognes. Iedereen probeert rond te komen en iets van het leven te maken. Dat gaat gepaard met burgers die hun eigen hachje willen redden en wier behulpzaamheid louter voortkomt uit opportunisme. Gelukkig houdt een negenjarig meisje vertrouwen in de goedheid van de mens en wordt haar doorzettingsvermogen, zij het met veel obstakels, in zekere zin beloond.

Hasan Hadi zet zichzelf stevig op de kaart met dit indrukwekkende regiedebuut dat op het filmfestival van Cannes in 2025 zijn première beleefde. Het is niet voor niets dat de film daar de Cannes d’Or (prijs voor de beste debuutfilm) ontving. Met een ogenschijnlijk simpel uitgangspunt maakt Hadi de tongen flink los. Het leven in een dictatuur door de ogen van een kind blijft nog lang nadreunen.

Sjoerd Crins